

[Hans Rasmussen.]

forbund at få indfriet navnlig de krav, som den ærede ordfører for kommunisterne meget rigtigt peger på, og som de forskellige kongresser, lønarbejderne i det hele taget, har fremsat om ændringer af septemberforliget. Herom er vi jo ikke uenige, det er bare spørgsmålet, hvilke veje der i så henseende skal følges. Ulovlige strejker er ikke vejen og fører blot til det rene anarki.

Jeg skal slet ikke komme ind på spørgsmålet om de uvarslede ulovlige strejker, men jeg kan ikke lade være, navnlig ved denne lejlighed, at komme ind på et par principielle synspunkter, som jeg synes det vil være ganske tiltrængt at få undersøgt og også behandlet.

Inden for Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har vi nu med stigende undren set, at der såvel fra de strejkendes side som fra Dansk Arbejdsgiverforening og nu fra det kommunistiske parti her i folketinget er appelleret til lovgivningsmagten i anledning af Henzekonflikten. Selv om vi nogle gange har måttet affinde os med lovgivningsmagtens indgriben i forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere, bl. a. når det drejer sig om fornyelse af vore overenskomster, er det jo ikke ligefrem nødvendigt, ej heller for den ærede ordfører for det kommunistiske parti, der kender tingene, at invitere til et sådant initiativ. Når man mellem arbejdsmarkedets to parter, de to hovedorganisationer, er enig om, at lovgivningsmagtens indgriben over for lovlige aktioner på arbejdsmarkedet er i allerhøjeste grad uheldig, så bør man ikke alene forfægte princippet, men man bør også længst muligt lægge tingene sådan til rette, at det ikke bliver nødvendigt, hverken for regeringen eller for lovgivningsmagten, at blande sig i disse komplicerede spørgsmål.

Imidlertid må jeg slå fast, at når arbejderne ved almindelig afstemning, således som det skete i 1958, har godkendt en overenskomst, må man også respektere overenskomstens indhold, og så må man anvende de veje, som fagligt er afstukket, hvis man vil fremsende klager, eller hvis man vil have ting rettet, som er uforenelige med ordentlige forhold på enkeltvirksomheder.

Den ærede ordfører for forespørgerne fremdrog bl. a. de 24 sager, der havde været

ved Henezes virksomhed, og som de pågældende strejkende arbejdere, da strejken begyndte og i den første fase, ikke havde spor af kendskab til. De kunne da ikke blive forarget over noget, der ikke havde kendskab til! Det var først, da det ærede medlem hr. Alfred Jensen her fra talerstolen havde tilkendegivet for offentligheden, at der var 24 sager, at det kom frem, og da de strejkende fik det at vide, indfandt de sig på forbundets kontor for at få dokumenterne udleveret om de 24 sager. Alfred Petersen sagde imidlertid: det kan I ikke få, når I ikke engang kender sagerne fra virksomheden. Det er dog vist at stille tingene på hovedet; en sådan forargelse kan ikke have været til stede. Lad os derfor komme ned på jorden!

Jeg kan i øvrigt ikke se — og det må jeg også sige over for Dansk Arbejdsgiverforening — hvorfor denne straks var på tærerne med henvendelse til justitsministeren om at forbyde de frivillige indsamlinger. Man kendte dog vist i Dansk Arbejdsgiverforening adressen på De samvirkende Fagforbund, og det havde været mere rimeligt, om man havde rettet henvendelse til Landsorganisationen og havde fået optaget en forhandling; hvis man dér mente, der fandt nogle ulovlige indsamlinger sted, som ikke kunne godtages, så havde man taget dem op til behandling. Det er dog vist indlysende, at hvis der blev etableret en ulovlig lockout og man fra arbejderside fik underretning om, at den blev støttet af en eller flere arbejdsgivere, ville vi øjeblikkelig tage skridt til at få en sådan støtte til arbejdsgiveren standset. Men jeg tror ikke, at vi på nogen måde fra fagbevægelsen ville komme krybende til regeringsmagten og bede om dennes hjælp i så henseende. Det er vor opfattelse, at vi har flere fremgangsmåder ad retlig vej at bringe i anvendelse, og derfor kan jeg for mit vedkommende ikke godtage, at arbejdsgiverne ønsker regeringens hjælp til at få stoppet indsamlingerne til de strejkende arbejdere.

Det forekommer også ejendommeligt, at de, der etablerede den ulovlige strejke, indfinder sig hos justitsministeren og fremsætter klage over, at der fra arbejdsgiver-side er givet boykotvarsel. Man må kunne sige sig selv, at når der er opstillet visse regler for etablering af konflikter, som par-